

ת"פ 52534/06/15 - מדינת ישראל נגד ניב אסרף, ערן נגאוקר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52534-06-15 מדינת ישראל נ' אסרף ואח'

בפני כבוד השופט אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל

על ידי פרקליטות מחוז ירושלים - עו"ד א' פילזר

המאשימה

נגד

1. ניב אסרף

ע"י ב"כ עו"ד מ' יוסף

2. ערן נגאוקר

ע"י ב"כ עו"ד ע' גמליאלי

הנאשמים

גזר דין

רקע

1. כתב האישום בהליך זה הוגש ביום 24.6.15 וביום 3.10.17 החלה הבאת הראיות. ביום 18.10.17 הציגו הצדדים הסכמות, לפיהן תוקן כתב האישום והנאשמים הודו בעובדותיו והורשעו בעבירות שיפורטו בהמשך. לא הוצגו הסכמות לעונש, אך הוסכם להפנות את הנאשמים לשירות המבחן וכך נעשה.
 2. זו תמצית העובדות בהן הודו הנאשמים: הם חברי ילדות. בחודש נובמבר 2014 שוחרר הנאשם 1 משירות חובה במסגרתו שירות כלוחם משמר הגבול בחברון. לאחר שחרורו נטל חלק בהימורים בלתי חוקיים במסגרתם צבר חובות של כמה עשרות אלפי שקלים. בשל כך החליט להתחמק מתשלום חובותיו, באמצעות יצירת מצג שווא לפיו נחטף בידי מחבלים, וזאת במטרה לגרום לפרסום דבר חטיפתו לכאורה בכלי התקשורת, באופן שייוודע לציבור וכך גם לבעלי חובו. לשם קידום מצג השווא, שכנע את נאשם 2 להצטרף אליו לנסיעה למערת המכפלה, באמתלה שברצונו להתפלל ולתת צדקה במקום.
- במהלך הימים שקדמו לנסיעה המשותפת, שלח הנאשם 1 לנאשם 2 מספר הודעות טלפוניות בהן ציין שנפרד מחברתו והוא מעוניין להתאבד. ביום 2.4.15 אסף את הנאשם 2, והשניים נסעו יחד ברכב לעבר קריית ארבע. הם הגיעו ליעדם סמוך לשעה 14:00, ונכנסו למזנון. הנאשם 1 סיפר לנאשם 2 כי בכוונתו להיעלם, וזאת לדבריו על רקע פרידה מחברתו ועל מנת שהפרסום יביא לכך שחברתו תדאג לו. נאשם 2 ניסה להניאו מכך אך נאשם 1 עמד על רצונו. לאחר מספר רב של שכנועים נעתר הנאשם 2 לסייע לנאשם 1 ולמסור ידיעה כוזבת.

במהלך הארוחה תכננו הנאשמים את פרטי מצג השווא. בכלל זה סיכמו שנאשם 1 ירד ויסתתר בקרית ארבע, בעוד

עמוד 1

שנאשם 2 יצא מקרית ארבע ובהמשך יעצור בצד הדרך, ימתין מעט ולאחר זמן מה ידווח לשוטר או חייל שייקרה בדרכו כי חברו הלך לעבר כפר ערבי ולא שב. במסגרת התכנון, נסעו הנאשמים ברחבי קריית ארבע כדי למצוא מקום בו יסתתר נאשם 1 בזמן שכוחות הביטחון יחפשו אחריו. לאחר זמן מה, בחר הנאשם 1 מקום מסתור סמוך לכניסה ליישוב והנאשמים העמיקו בתכנון פרטי התוכנית, אותה הגה הנאשם 1. לפי התוכנית שגיבשו היה על הנאשם 2 לצאת מקרית ארבע לכיוון צפון על כביש 60, לעצור את רכבו, להוציא אוויר מגלגלי הרכב כדי לדמות תקר ולאחר זמן מה לשוב לקריית ארבע ולדווח כי הנאשם 1 עלה לכיוון הכפר הסמוך כדי להביא מפתח ברגים לשם החלפת הגלגל, ולא שב.

אז נסעו השניים מקרית ארבע על כביש 60 לכיוון צפון. לאחר כקילומטר בחרו את המקום אליו ישוב הנאשם 2 בגפו, בהתאם לתוכנית. לאחר מכן שבו לקריית ארבע, הנאשם 1 ירד מהרכב כשעמו תיק ובו ציוד ומזון והלך למקום המסתור. עוד השאיר את מכשיר הטלפון הנייד שלו ברכב, כדי למנוע את איכונו. נאשם 2 נסע ברכב. בהתאם לתכנון, יצא נאשם 2 ברכב מקרית ארבע עד לנקודה שאותה מראש, הוציא אוויר מגלגל הרכב וכן הוציא את הגלגל הרזרבי מתא המטען והניחו על הקרקע. לאחר זמן מה שב לרכב, ביצע פניית פרסה ונסע חזרה לעבר קרית ארבע. בכניסה ליישוב הבחין ברכב משטרה, ירד מהרכב, ניגש לשוטר ומסר לו דיווח כוזב בהתאם לתכנון המוקדם.

בהוראת השוטר, התקשר הנאשם למוקד 100 וחזר על הדיווח. בהמשך, הצטרף לשוטר ונסע עמו למקום בו השאיר את הגלגל הרזרבי, שם הצביע על המקום בו הבחין לאחרונה בנאשם 1. בעקבות דיווחו הופעל נוהל חירום מחשש לחטיפה, הוקפצו לאזור כוחות ביטחון רבים שכללו בין היתר אלפי חיילים, יחידות מיוחדות, כלי טיס ואמצעים נוספים, הונחו מחסומים רבים על צירים במרחב עציון ויהודה והחלו סריקות בכפרים סמוכים תוך הטלת מגבלות על תנועת תושביהם. במספר מקרים אף התקיימו הפרות סדר כלפי כוחות הצבא שסרקו את האזור בחיפושיהם אחר נאשם 1. כל אותה העת הסתתר הנאשם 1 בין השיחים, שמע סירנות ומסוק אך לא זז ממקומו כדי שלא יבחינו בו, ולא התכוון להסגיר עצמו לכוחות הביטחון.

לאחר מספר שעות, במהלכן נחקר הנאשם 2 באזהרה על ידי חוקרי שב"כ וחזר בפניהם על מצג השווא, הודה כי הדיווח שמסר היה כוזב. אף אז טען משך פרק זמן כי לא ידוע לו היכן הנאשם 1, ורק בהמשך הוביל את חוקרי השב"כ למקום המסתור שם אותר הנאשם 1. הנאשמים ביצעו כל זאת כדי לגרום לחיפושים אחר הנאשם 1 מחשש שנחטף ולגרום לפרסום הדבר באמצעי התקשורת, וכן בידעם על משמעות הדיווח על היעלמות במקום הרגיש הנדון.

3. בשל מעשים אלו הורשע הנאשם 1 בעבירה של מסירת ידיעות כוזבות, לפי סעיף 243 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: "חוק העונשין") ובעבירה של קבלת דבר בתחבולה, לפי סעיף 416 לחוק העונשין. הנאשם 2 הורשע בעבירה של מסירת ידיעות כוזבות, לפי סעיף 243 סיפא לחוק העונשין ובעבירה של סיוע לקבלת דבר בתחבולה, לפי סעיפים 416 ו-31 לחוק העונשין.

הרישום הפלילי וחוות הדעת שהוגשו

4. לפי המידע שהוצג בפניי, לנאשם 2 אין הרשעות נוספות בפלילים. לנאשם 1 הרשעה בעבירות של גניבה, שיבוש מהלכי משפט וקשירת קשר לעוון שבוצעו ביוני 2012. בגין עבירות אלו נדון לתקופת מאסר בת חודש, לריצוי עבודות שירות, למאסר מותנה ולקנס. עובדותיהן של אותן עבירות פורטו בגזר הדין באותו הליך, ת"פ 8248-01-14 של בית משפט השלום בבאר-שבע. לפיהן הנאשם 1, כאשר שירת כשוטר במג"ב, קשר קשר עם אחר לגנוב מחברתו של הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלה ולמכרו תמורת רווח. בהמשך להוצאת התכנית אל הפועל, מסר הנאשם הודעה כוזבת למשטרה, לפיה גם הוא נפל קורבן לגניבה. הנאשם ושותפו מכרו את המכשיר אותו גנבו.

יש לציין כי את העבירות מושא ההליך בו עוסק גזר דין זה ביצע הנאשם 1 בעוד ההליך הנזכר לעיל היה תלוי ועומד. מבחינת עיתוי, ביצע את העבירות הנדונות כאן לאחר שהודה בעובדות כתב האישום בהליך הנ"ל, ובעודו ממתין לטיעון לעונש ולגזר הדין.

5. ביום 19.3.18 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר מצאה את הנאשם 1 כשיר לבצע עבודות שירות.

6. ביום 3.5.18 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1. להלן עיקרו, במגבלות צנעת הפרט: הנאשם 1 בן 25, עובד כמנהל סניף בחנות מזון ולפני כשנתיים העתיק את מקום מגוריו לאילת, לטענתו בשל ההד הציבורי שיצרה הפרשה מושא האישום. בתסקיר פורט מהלך חייו, לרבות שירות צבאי מלא כלוחם משמר הגבול. הוא סיפר לשירות המבחן כיצד, בעקבות הימור מוצלח, הסתבך עם גורמי שוליים וצבר חובות. שירות המבחן התרשם כי טענתו שלא הבין שמדובר בהימורים בלתי חוקיים מיתממת, וציין כי שלל בעייתיות בתחום ההימורים או צורך בטיפול. הוצגה הרשעתו הקודמת, לגביה טען הנאשם 1 כי נבעה מחולשת אופי ומהתנכלות של גורמי אכיפת החוק.

בנוגע לעבירות בהן הורשע, התקשה הנאשם 1 ליטול אחריות. בשיחות עם שירות המבחן טען כי בשל צבירת החובות ואיומים על חייו ביקש מהנאשם 2 לנסוע עמו לאזור מערת המכפלה כדי להתנתק מהסיטואציה המלחיצה. הוא שלל כי תכנן מצג שווא של חטיפה כדי להתחמק מתשלום החובות. בד-בבד מסר שהוא מודה בכתב האישום המתוקן, וכשנשאל אודות הפערים בדבריו הציג פירוט עובדתי המופיע בתסקיר ושאינו הולם את כתב האישום המתוקן.

בדגש על התכנון והביצוע של מצג השווא והכוונה שמאחוריו. שירות המבחן התרשם כי לנאשם 1 גישה מטשטשת ומניפולטיבית, תוך השלכת אחריות על גורמי אכיפת החוק (בטענה כי השוטר פעל ביזמתו וללא הכוונה מהנאשם 2), אשר נובעת משילוב גורמים ובהם מאפייני אישיות כמפורט שם.

לסיכום הציג שירות המבחן את התרשמותו מאישיות הנאשם 1, לצד גורמי סיכון וסיכוי. תחת הכותרת "תכנית טיפול והמלצה" הומלץ על דחיית הדיון בארבעה חודשים לצורך "הרחבת התמונה האבחונית באמצעות אבחון פסיכודיאגנוסטי".

7. ביום 6.5.18, בו נשמעו טיעונים לעונש, נדחתה המלצת שירות המבחן לדחיית הדיון וזאת מן הסיבות שפורטו בהחלטה המצויה בעמוד 55 לפרוטוקול הדיון. עם זאת, היות ששירות המבחן לא הציג בתסקירו המלצה, הונחה הוא להגיש תסקיר משלים. תסקיר זה התקבל ביום 30.5.18. שירות המבחן חזר בו על הערכותיו שפורטו בתסקיר הקודם וציין כי לאור מאפייני אישיותו של הנאשם, גישתו וקישיו בנטילת אחריות והעדר הכרה בבעייתיות בהתנהלותו, אין מקום להציג המלצה טיפולית בעניינו. הוסף כי הוא מתקשה להפיק לקחים ממעשיו, כי לא ניתן לשלול סיכון עתידי, וכי הוא זקוק לגבולות חיצוניים. לכן, הומלץ על הטלת "עונש מוחשי", בנוסף למאסר מותנה וקנס.

8. מכאן לנאשם 2. ביום 21.3.18 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו, וביום 26.4.18 הוצג תסקיר משלים. גם עיקרי תסקירים אלה יוצגו במגבלות צנעת הפרט: נסקר בהם מהלך חייו של הנאשם 2, שהוא בן 25, נשוי ועובד כפקח תנועה. אביו נפטר בהיותו בכיתה י"ב, דבר שיצר טלטלה רגשית וצורך שלו להתגייס לתמיכה במשפחתו. הוא שירת בצבא כנהג יחידה והשלים שירות מלא לרבות תחילת שירות קבע שלדבריו נקטע בשל הפרשה מושא הליך זה. מאז עבד במסגרות שונות.

באשר לביצוע העבירות בהן הורשע, כך בתסקיר הראשון בזמן, הודה הנאשם 2 בעבירות הגם ששירות המבחן התרשם כי הוא מנסה לצמצם מחומרת התנהגותו. הוא סיפר לקצינת המבחן כי ליווה את חברו הטוב הנאשם 1, מתוך רצון לתמוך בו במצב נפשי רגיש בו שהה וללא מודעות לתכנון לבצע עבירה. עם הגיעם לקריית ארבע חשף בפניו הנאשם 1 את התכנית, ולאחר ניסיונות להניאו, נעתר והסכים לשתף עמו פעולה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 לא נתן דעתו בזמן אמת להיקף הסיכון והעלות הכספית הכרוכה בתלונת השווא, ופעל מתוך קושי לעמוד

בלחץ חברו. עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מנסה לצמצם מחומרת התנהגותו, על אף הודאתו במיוחס לו. שירות המבחן ביקש ארכה לצורך המשך קשר עם הנאשם 2, וזו ניתנה. בתסקיר מיום 26.4.18 ציין שירות המבחן כי להתרשמותו חל שינוי משמעותי ביכולתו של נאשם 2 לבחון בעין ביקורתית את מהלכיו, וכיום הוא מבין את חומרת המעשים ואת הצורך להציב גבולות למעורבותו גם בהקשר של יחסים קרובים. שירות המבחן נפגש עם רעייתו של הנאשם 2 המוקיעה את המעשים ותיארה את הנאשם 2 כאדם אחראי, מכבד ותומך. צוין שהוגשה תביעה אזרחית בסכום גבוה נגד הנאשם 2 בגין הנזקים שגרמו העבירות. הנאשם 2 הציג חוות דעת מחברת אבטחה בה הוא מועסק כפקח תנועה זה מספר חודשים, ואשר תדון בהמשך. הנאשם 2 הוסיף שהחל ללמוד תיווך נדל"ן אך הפסיק זאת כשהבין שלא יוכל לעסוק בתחום עם הרשעה. שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירה נמוך מאוד, וכי הנאשם 2 הסכים להשתלב בקבוצה ייעודית לעוברי חוק וסיכויי שיקומו גבוהים. הומלץ לבטל את הרשעת הנאשם 2 באמירה לפיה אם יורשע "קרוב לוודאי יפוט" ותעסוקתו בהווה ובעתיד תיפגע, ולגזור לו צו מבחן ושל"צ בהיקף של 400 שעות.

9. ביום 30.4.18 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר מצאה את הנאשם 2 כשיר לבצע מאסר בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

10. המאשימה הציגה בטיעוניה את הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשמים, תוך הדגשת ההשלכות הציבוריות של המעשים וטענה כי מדובר בחומרה ברף הגבוה ביותר. נטען כי הנאשמים השתמשו בכוחות הביטחון ועשו בהם ובנכונות החברה הישראלית "לא להפקיר פצועים בשטח" שימוש ציני לצרכיהם, מתוך מניע כספי ותוך נכונות לסכן חיים לצורך זה, באזור רגיש. הודגש תכנון המעשים מבעוד מועד, וכי התרחשו כחצי שנה לאחר אירוע קשה של חטיפת ורצח שלושת הנערים, ובתקופה סמוכה לחג הפסח שהיא רגישה במיוחד. נטען כי לו האירוע התממש יכלו להיות לו תוצאות ברמה האזורית והעולמית ועלול היה להוביל להתלקחות, ופורטו תוצאותיו המזיקות במספר היבטים.

המאשימה הוסיפה והדגישה בטיעוניה את מאמצי החיפוש הנרחבים להם נדרשו כוחות הביטחון, תוך הצבתם בסיכון, את שיבוש סדר היום של האוכלוסייה המקומית ואת ההוצאה הכרוכה בכך. צוין כי הנאשמים המשיכו במצג השווא לאורך שעות ארוכות למרות שיכולים היו להפסיק את החיפוש בנקל. הודגשו גם שיקולי ההוקעה וההרתעה האישית והציבורית. נטען כי מתחם העונש ההולם בנוגע לנאשם 1 נע בין 12 ל-26 חודשי מאסר בפועל, ובנוגע לנאשם 2 נע בין 10 ל-20 חודשי מאסר. המאשימה הוסיפה והציגה את הרשעתו הקודמת של הנאשם 1, בטענה כי היא מהווה שיקול משמעותי לחומרה, ועמדה על התמונה העולה מתסקירי שירות המבחן לגבי כל אחד מהנאשמים. נטען שיש לגזור לנאשם עונש ברף העליון של המתחם, ולנאשם 2 עונש ברף התחתון, ולתת משקל נמוך לנסיבותיהם האישיות בהשוואה לשיקולי ההרתעה.

המאשימה הפנתה לפסיקה, לתמיכה בטיעוניה, הגם שטענה כי קשה למצוא פסיקה מתאימה שכן דרך כלל העבירות הנדונות עוסקות במקרים שחומרתם פחותה. לאחר שהוגש התסקיר המשלים בעניינו של הנאשם 1 הגישה השלמת טיעון בה ביקשה לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהטיל על הנאשם 1 עונש כבד.

11. ב"כ הנאשם 1 טען כי עמדת המאשימה קיצונית לחומרה, ומדגישה יתר על המידה את שיקול הנזק הפוטנציאלי שאף הוא לא בוסס. נטען כי ההגנה ניהלה את התיק מתוך אילוץ בשים לב לעבירה שיוחסה מלכתחילה לנאשמים. עוד נטען לשיהוי בהגשת כתב האישום מאז בוצעו העבירות, משך קרוב לשנתיים. צוין שלנאשם 1 לא נפתחו תיקים חדשים מאז העבירה ונטען כי אינו רצידיביסט. הוצגו נסיבותיו האישיות: צעיר חסרי שירות צבאי שאת חלקו ביצע כלוחם וכן 12 שנות לימוד, ועבד בקק"ל עד לאירוע. הוצגו המחירים ששילם מבחינה אישית ומשפחתית בגין הטעות שעשה, כולל נאצות ואיומים שקיבל, לחץ ציבורי כבד וקללות שספג ברשתות החברתיות ובתקשורת, שהובילו אותו לניסיון אבדני שנמנע בידי הנאשם 2 (לעניין זה הוצג ביום עמוד 4

14.5.18 מסמך רפואי שמטעמי צנעת הפרט לא אפרט את תכנו. נטען גם שהנאשם 1 טופל בידי פסיכולוג הגם שלא הוצגו מסמכים). הוצג כי הנאשם 1 מתמודד עם תביעה כספית נכבדה שהוגשה בעקבות המקרה (כתב התביעה הוגש כענ/1), ונטען שיש להתחשב במחירים אלה הממשיכים להיגבות ממנו כשיקול לקולה. עוד נטען שהנאשם 1 נוטל אחריות למעשים, וכי כוחות הביטחון הבינו בשלב מוקדם שמדובר בתרמית אך לא הפסיקו את החיפוש. בנוסף נטען כי האינטרס הציבורי אינו מתיישב עם המשך לחץ על הנאשם 1. ההגנה הוסיפה וטענה כי במסגרת החיפוש נתפסו מבוקשים, וכי הנאשם 1 לא שיער כי ייווצר "כזה רעש" ממעשיו. לבסוף נטען כי תסקיר שירות המבחן מציג צורך לסייע לנאשם 1, וכי יש לתת משקל לשיקולי השיקום ולחלופין לגזור לנאשם מאסר בעבודות שירות.

בעקבות הגשת התסקיר המשלים הגישה ההגנה ביום 20.6.18 טיעון משלים, בו נטען כי הנאשם נכון לטיפול בקבוצה לנושא הימורים, והופנו האשמות לעבר שירות המבחן שלא מיצה את הערוץ הטיפולי, תוך בקשה לדחות את המלצות שירות המבחן.

12. ב"כ הנאשם 2 גרס, בטיעונו לעונש, כי העבירה של מסירת ידיעה כוזבת עוסקת במי שמבקש לטפול אשמת שווא על חף מפשע, וכי במקרים בהם הדבר התממש טענה המאשימה לענישה קלה בהרבה. עו"ד יוסף הציג קובץ פסיקה לעניין זה, וטען כי עמדת המאשימה למתחמי העונש לא נתמכת בפסיקה נהגת, וכי המתחם הראוי לעניינו צריך להתחיל במאסר מותנה ולהגיע עד למאסר בעבודות שירות. נטען שבפועל נגרם "רק" נזק כלכלי למדינה, המטופל בהליך אזרחי (ענ/1). עוד נטען שהנאשם 1 הונה את הנאשם 2 בשליחת הודעות על ניסיון אבדני, ובכך שהנאשם 2 לא ידע על מטרת הנסיעה המשותפת וגם אחרי שנודעה לו ניסה להניא את הנאשם 1 מהמעשים. לכן, כך נטען, מידת האשם שלו פחותה והוא אינו חלק מהתכנון המוקדם, ואך חטא באובדן שיקול דעת. ההגנה הוסיפה והפנתה לתסקיר שירות המבחן אודות נסיבותיו האישיות של הנאשם 2 לרבות אובדן אביו. עוד טענה כי הרשויות הבינו במהרה כי הנאשם 2 שיקר ולכן נחקר באזהרה, וכי התנהלות המשטרה הייתה חובבנית. נטען כי הנאשם 2 אינו עבריין הגם שחטא, וכי פעל מתוך רצון לסייע לחבר נוכח האיומים האובדניים של הנאשם 1. גם ב"כ הנאשם 2 הציג את המחירים ששילם מרשו עקב המקרה, לרבות סיום שירות קבע בצבא, התביעה האזרחית והוקעה בציבור, וזאת גם לאחר שניסה להתרחק ועבר לגור באילת. הודגשו נטילת האחריות וחלוקה הזמן מאז האירועים, כמו גם העדרו של עבר פלילי. נטען שאין לייחס משקל רב לשיקול ההרתעה האישית, וכי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל סיכוי של ממש לשיקום, כשגם לעניין זה הוצגה פסיקה. ההגנה ביקשה גם לבטל את הרשעת הנאשם 2, בהפנותה לפסיקה שהגישה ותוך טיעון כי סוג העבירה מאפשר הימנעות מהרשעה, וכי הנאשם עלול להיות מפוטר מעבודתו (לעניין זה הוצג מכתב ענ/2, שידון בהמשך). התבקש לגזור לנאשם שירות לתועלת הציבור ולחלופין עבודות שירות ברף הנמוך.

13. הנאשם 1 נשא דברים בהם הביע חרטה וסיפר על השלכות פרסום הפרשה על חייו.

14. אף הנאשם 2 הציג את השלכות הפרסום עליו, לרבות בהפסקת שירות קבע, טען כי כוונתו היחידה הייתה לעזור לחבר בצרה, ושכיום הוא נשוי, עובד בעבודה מסודרת ומנסה לשקם את חייו.

עתירת ההגנה לביטול ההרשעה

15. לא אוכל לקבל עתירה זו. הימנעות מהרשעה היא אמצעי חריג לכלל, לפיו אדם שביצע עבירה יורשע בדין. היא אפשרית "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה". על ההגנה העותרת להימנעות מהרשעה לבסס לא רק פגיעה בעוצמה חריגה בנאשם כתוצאה מהרשעתו, וזאת בשים לב לפגיעה הקיימת בכל אדם המורשע בפלילים, אלא בנוסף כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים בנסיבות העניין לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי

בשיקולי ענישה אחרים. ראו דנ"פ 8026/12 מדינת ישראל נ' חברת נמלי ישראל, פסקה 15 לפסק דינו של הנשיא גרוניס (2.4.15); רע"פ 1949/15 תקדור נ' מדינת ישראל (2.4.15); רע"פ 8487/11 חברת נמלי ישראל נ' מדינת ישראל (23.10.12); ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97); ע"פ 240/16 מדינת ישראל נ' פלוני (11.1.17); רע"פ 3602/17 כהן נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה טייבה (2.8.17).

16. עניינם של הנאשמים אינו עומד בקריטריונים אלה. ראשית ועיקר, איני סבור כי העבירות שביצעו, על נסיבות ביצוען והנזק שגרמו, מאפשרות לנקוט באמצעי החריג של ביטול ההרשעה.
- למרות גילאיהם הצעירים של הנאשמים, אין לראות במעשיהם כמעשי משובה או דבר של מה בכך. המדובר בעבירות פליליות שחומרתן ניכרת. דובר בתכנית תחבולה משותפת ומפורטת, שנועדה ליצור מצג של חטיפת ישראלי במקום רגיש וכך לנצל את הערבות ההדדית של בני החברה בישראל ומחויבותם להגן זה על חיו של זה. כל זאת לצורך מניע אנוכי וזר: בין אם התחמקות מחובות (כך הנאשם 1) ובין אם מניע רומנטי (כך סבר הנאשם 2). לפי העובדות בהן הודו, הנאשמים תכננו את התחבולה והוציאו אותה לפועל תוך מודעות למשמעות הדיווח, ועל כן לא ניתן לקבל את התרשמות שירות המבחן אודות העדר מודעות של הנאשם 2 לנזק שייגרם, שלא נהיר לי על איזה בסיס ראיתי היא נשענת. הנאשמים המשיכו במעשיהם משך שעות רבות גם לאחר שידעו כי כוחות הביטחון חיפשו אחריהם בהיקף נרחב, דבר המדגיש את מודעותם לנזק. במעשיהם אף גרמו ל"הקפצת" חיילים רבים, שימוש בכלי טיס ועוד, וכך לבזבז משאבים שנועדו לעתות חירום וסכנת חיים. עוד גרמו לפגיעה באוכלוסייה המקומית שצעדיה הוצרו לאורך שעות, ואף להפרות סדר כלפי כוחות הביטחון שביצעו סריקות בחיפוש אחר "החטוף".
17. התנהלות שכזו אינה מסוג המעשים שתוצאה של הימנעות מהרשעה יכולה להלום. יהא בה משום מתן משקל מופרז לעניינם של הנאשמים, ופגיעה מקבילה ובלתי סבירה באינטרס הציבור ובשיקולי ההוקעה, ההרתעה והגמול בהם עוסק ההליך הפלילי.
18. מסקנתי זו נקבעת תוך מודעות להבדלים שבין הנאשמים, ולחלקו הפחות של הנאשם 2 שלא חלק את מניע ההתחמקות מתשלום חובות, והורשע "אך" בעבירת סיוע לקבלת דבר בתחבולה. למרות זאת, מעשיו חמורים ובכלל זה נטל חלק משמעותי בתכנון מצג השווא לפרטיו, וחלק מרכזי בהוצאה לפועל של תכנית התחבולה. זאת במסירת הידיעה הכוזבת בעצמו, ועמידה עליה בחקירת שב"כ לאורך שעות כאשר אף לאחר שהודה במצג השווא הוסיף לטעון שאינו יודע היכן נמצא הנאשם 1.
19. די בכך כדי להוביל לדחייתה של עתירת ההגנה, ובהקשר זה אוסיף ואפנה לקשיי נטילת האחריות של הנאשם 1.
20. למעלה מן הצורך אציין כי גם הקריטריון השני וההכרחי לביטולה של הרשעה לא בוסס. כל הרשעה בפלילים עלולה לפגוע במורשע, לרבות במישור התעסוקתי. ה"כתם" הנלווה להרשעה מהווה חלק מהגשמת מטרת ההליך הפלילי, כאמצעי הוקעה. על הנאשמים להראות כי מדובר בפגיעה חריגה ובלתי סבירה בהשוואה לאחרים המורשעים בדיו. הם לא עשו כן.
- הנאשם 1 לא ביסס נזק קונקרטי שייגרם לו כתוצאה מן ההרשעה. הנאשם 2 הציג את מכתבו של ראש צוות בחברת אבטחה בה הוא מועסק כפקח תנועה. במכתב תוארה עבודתו המוצלחת, כי זכה לתואר פקח מצטיין וביכולתו להתקדם בחברה, וכן צוין כי הרשעה יכולה "לפגוע באופציה לקידום עתידי ובעבודתו בחברתו בכלל". לא די במשפט זה לביסוס הנדרש. הוא מנוסח בצורה כוללת, ללא ביאור מדוע תפגע ההרשעה בקידום או בעבודה בחברה. האפשרות האחרונה נחלת נוכח העובדה שמדובר בחברה פרטית שלא הוצגו נהליה או כי קיימת לה מניעה להעסיק אדם שהורשע, ואף יותר מכך נוכח העובדה כי חברה זו בחרה להעסיק את הנאשם 2 בעיצומו של הליך זה והגם שמעורבותו בעבירות מושא ההליך פורסמה ברבים. בנסיבות אלה, הנאשם 2 לא עמד בנטל להראות כי הרשעה תפגע בצורה ניכרת התפתחותו המקצועית. כל זאת מעל לצורך, שכן כאמור איני סבור כי יש בשיקול הנזק לנאשמים לגבור על האינטרס הציבורי שבהרשעתם.

21. לכן, עתירת ההגנה נדחית. מתחמי העונש

ההולם

22. העבירות שביצעו הנאשמים קשורות ביניהן בקשר עניינו הדוק. הן בוצעו כחלק ממכלול אחד של התנהלות פגומה, ועל כן ייקבע מתחם עונש אחד בגין. עם זאת, נוכח ההבדלים שבין הנאשמים, הן מבחינת סעיפי העבירה והן מבחינת חומרת מעשיהם, יש לקבוע מתחם נפרד לכל נאשם.

23. הנאשמים חטאו במעשים חמורים. במעשיהם ניצלו שניים ממאפייניה הבולטים של החברה בישראל: ראשית, ההכרח המצער להתמודד עם סיכון ביטחוני מתמיד, הנשקף לחברה ולבניה מצדם של אויבי ישראל. סיכון שכולנו חיים בצלו, ושעלול להתממש בכל רגע נתון ולגבות מחיר כבד. ושנית, ערך הערבות ההדדית של בני החברה שבא לידי ביטוי בנכונות לסייע לזולת המצוי בצרה, וזאת גם במחיר של סיכון לחיים ולגוף וגם אם הדבר מצריך שימוש במשאבי הכלל.

הנאשמים ניצלו מאפיינים אלה לצורך האינטרסים האישיים הצרים של הנאשם 1. בצורה מתוכננת ובמידת מה גם מחוכמת רקמו את התכנית והוציאו אותה לפועל, כך שידמה כי הנאשם 1 נחטף במיקום ובנסיבות המעלות חשש לגורלו.

זאת עשו כשהם לא רק מודעים לתוצאות מעשיהם (סוגיה אליה נדרשתי לעיל בפסקה 16 ולא אחזור על הדברים), אלא חפצים בהם: מטרתם, לפי העובדות בהן הודו, הייתה לגרום לכוחות הביטחון לחפש אחר הנאשם מחשש שנחטף, ולגרום לפרסום הדבר ברבים. יש לזכור שהאירוע התרחש באזור גיאוגרפי רגיש, ובתקופה ביטחונית לא פשוטה, אשר מוסיפים אף הם נופך של חומרה. בכך פגעו הנאשמים בערכים המוגנים בידי העבירות שביצעו: העבירות של קבלת דבר בתחבולה וסיוע לכך נועדו לשמר את האמון וההוגנות בין בני החברה, ולגונן על אוטונומיית הרצון החופשי של הגורם כלפיו מופעלת התחבולה ודרך כלל גם על קניינו. העבירה של מסירת ידיעות כוזבות נועדה למנוע הטעיה של גורמי הביטחון והחקירה ואת הנזקים שעלולים להיגרם מכך, הן בעיות חקירה והן בהבאת הגורמים לפעולה שלא לצורך.

חומרת מעשי הנאשמים מודגשת אף בתוצאותיהם: נגרם נזק ניכר הן בבזבז משאבים, הן במישור הסיכון למחפשים והן בפגיעה באוכלוסייה המקומית, הכל כמפורט לעיל בפסקה 16. לצד הנזק שנגרם בפועל יש להצביע על פוטנציאל הנזק לו, חלילה, היה מתגלע עימות אלים במהלך החיפושים, או שהיה מתעורר צורך ביטחוני מקביל ללא יכולת להתמודד עמו בשל הקצאת הכוחות לחיפושים אחר הנאשם 1. החומרה מודגשת גם באפשרות שהייתה לנאשמים לחדול מן המעשים לאורך השעות בהן ידעו כי החיפושים בעיצומם, ומבחירתם שלא לעשות כן משך זמן ניכר.

24. לקולה אשקול כי בסופו של יום התגלתה המזימה ולא נגרם נזק משמעותי נוסף, וכן את פעולת הנאשם 2 אשר, לאחר שעות חקירה בהן התמיד בגישתו, התרצה וגילה בפני החוקרים את האמת ובהמשך אף הוביל אל מקום המסתור. מנגד אשקול שהדבר נעשה בהדרגה ולאורך זמן, כשתחילה טען שאינו יודע היכן הנאשם 1.

25. קביעת מתחם העונש ההולם נעשית בהתאם לעקרון ההלימה, המבקש לשמור על "יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב לחוק העונשין). הדבר מחייב בחינה פרטנית לגבי כל נאשם ונאשם, גם אם מדובר בשותפים לאותו מעשה. בחינה זו מעלה פער ניכר בין שני הנאשמים, המצדיק התאמה של מתחם העונש לעניינו של כל אחד מהם.

26. חלק ניכר מתכנון העבירות והוצאתן לפועל משותף לשני הנאשמים. שניהם גיבשו את פרטי התכנית באופן מדוקדק, במהלך שתואר בפסקה 2 לעיל. שניהם גם נטלו חלק משמעותי בביצוע. שניהם אף הבינו את טיב

התכנית, מטרותיה הפסולות ותוצאותיה האפשריות ובפועל. ועם זאת, חלקו של הנאשם 1 ומידת אשמו עולים במידה משמעותית על אלה של הנאשם 2:

27. הנאשם 1 הוא שיזם את התכנית, ו"גייס" לעזרתו את הנאשם 2. הנאשם 1 הוא זה שבו התמקדה התכנית, ושעתידי היה להפיק ממנה תועלת: התחמקות מחובות ההימורים שצבר. הנאשם 1 אף הונה את שותפו, הנאשם 2, לו נמנע מלגלות את הסיבה האמתית בשלה הוא רוצה כי יתפרסם ברבים שנחטף, והניע את הנאשם 2 לסייע לו דרך איומי התאבדות ואמתלה לפיה הוא מעוניין "להעלם" על רקע פרידה מחברתו וכדי שתדאג לו. במעשיו ניצל, אפוא, את חברותו של הנאשם 2 ואף נדרש, כלשון כתב האישום, למספר רב של שכנועים טרם הביא את הנאשם 2 לסייע לו. בד-בבד יש לשקול לקולה, מבחינתו של הנאשם 2, כי התגייס לסייע לא לצורך טובת הנאה אישית אלא מתוך תפיסה, גם אם פגומה, כי בכך יסייע לחברו מילדות המצוי במצב רגיש. עוד יש לשקול לזכותו כי הורשע בעבירת סיוע לקבלת דבר בתחבולה, בעוד שהנאשם 1 הורשע בעבירה העיקרית. לבסוף, הגם שלחובת הנאשם 2 נזקפת פעילותו בהצגת מצג השווא בפני כוחות הביטחון, הן בשטח והן במהלך החקירות שעבר, יש לזכור כי בעוד שהנאשם 1 המשיך לאורך שעות להסתתר ולא התכוון להסגיר את עצמו, היה זה הנאשם 2 שבסופו של דבר נמלך בדעתו, חשף את דבר התחבולה והוביל את כוחות הביטחון למקום מחבואו של הנאשם 1.

28. כל אלה מבססים הבדל של ממש בין הנאשמים, וזאת מבלי לגרוע מחומרת מעשיו של כל אחד מהם. להבדל זה יש לתת ביטוי בקביעת מתחם העונש ההולם.

29. את טיעון ההגנה לפיו הרשויות הבינו בשלב מוקדם כי הנאשם 2 משקר ונמנעו מלסיים את החיפושים, איני מקבל. החוקר רפאל סבג הסביר בעדותו כי גם אם בשלב מסוים החל לפקפק באמתות התלונה, הרי שנכח העובדה שדובר בחשש לחיי אדם לא ניתן היה לייחס לתחושות אלה אלא משקל מוגבל, ומחובת הרשויות היה להמשיך בחיפושים (פ/22-21, פ/25). איני סבור כי נפל פגם בהכרעה זו, ולהנמקה די לדמין את התרחיש ההפוך, לו דובר בחטיפת אמת שסיכולה היה נמנע בשל "תחושת בטן" של חוקר שגרמה להפסקת החיפושים. יוזכר גם כי אנשי המשטרה מר סבג ומר מדמוני, שהעידו בפני, סיפרו על תחושות שלהם שאינן בהכרח זהות להחלטות המערכתיות שהתקבלו, בפרט משבשלב מסוים הועברה החקירה לאחריות שב"כ שהם אינם נמנים על אנשיו.

30. מכאן לשיקול הענישה הנוהגת. ניתן לייחס לו משקל מדוד בלבד נוכח הקושי לאתר מקרים הדומים למקרה הנדון כאן. עם זאת, קיימת פסיקה העוסקת במקרים בעלי מאפיינים דומים. בחלקה יושמה ענישה מקלה-יחסית של מאסר מותנה, לעיתים בצירוף סנקציות כספיות או מאסר על תנאי. בחלק אחר נגזר עונש משמעותי יותר, של שירות לתועלת הציבור או מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. לדוגמאות ראו רע"פ 4753/16 זייד נ' מדינת ישראל (26.6.16); ת.פ. (ת"א) 46509-12-14 מדינת ישראל נ' ארגזי (26.4.17); ת.פ. (ראשל"צ) 6543-10-14 מדינת ישראל נ' חפיי (7.5.15); ת.פ. (י-ם) 1933/05 מדינת ישראל נ' פנירי (1.1.08); ת.פ. (י-ם) 5261/06 מדינת ישראל נ' קלדרון (14.5.08); ת.פ. (ת"א) 30965-02-10 מדינת ישראל נ' רוזנפלד (10.3.11); ת.פ. (נצי) 1415-07-08 מדינת ישראל נ' רזניקוב (13.7.09); ת.פ. (כ"ס) 21979-10-10 מדינת ישראל נ' לייכט (1.11.11); ת.פ. (י-ם) 7579/08 מדינת ישראל נ' אבו סרחן (18.4.10); ת.פ. (נצי) 3737/06 מדינת ישראל נ' מלכה (17.1.10); וכן ת.פ. (אשקלון) 39937-09-14 מדינת ישראל נ' יחיאל (28.1.16). האחרון מזכיר במידת מה את ענייננו שכן עסק בנאשם אשר, לאחר רצח שלושת הנערים, התקשר למשטרה, מסר ידיעה כוזבת לפיה חטפו אותו, וניתק את השיחה. להבדיל מענייננו, הכזב התגלה במהרה, בשיחות טלפון חוזרות

לטלפון הנייד של הנאשם, וחיפושי המשטרה התמצו בשליחת ניידת. הוא נדון לשירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות, ולחתימה על התחייבות.

31. בהשוואה לפסקי הדין שהוצגו לעיל יש לציין שניים: ראשית, כי המקרה בו עוסק גזר דין זה חמור יותר, בשל האלמנטים לחומרה שהוצגו לעיל ושלא אחזור עליהם. לכן, ראוי לנקוט בקנה מידה עונשי מחמיר יותר. לטעמי, עונש של מאסר מותנה או שירות לתועלת הציבור אינו הולם את קנה המידה הראוי ויחסא לשיקולי ההוקעה והגמול. שנית, כי למרות זאת איני סבור שראוי להתנתק לחלוטין מן הענישה המקובלת לעבירות הנדונות. חלק מהמקרים שנדונו לעיל אינם פשוטים: כך למשל עניין קלדרון הנ"ל שעסק במי שמסרה תלונת שווא שהובילה להגעת כוחות משטרה גדולים לכפר, לפריצתם לבית מגורים ולמעצרו של אדם. היא נדונה למאסר בעבודות שירות; בעניין רוזנפלד הנ"ל נדון נאשם שתלונת שווא שלו גרמה להגשת כתב אישום נגד אחר בגין שוד ולמעצרו עד לתום ההליכים. גם נאשם זה נדון למאסר בעבודות שירות. לעונש דומה נדונה הנאשמת בעניין רזניקוב הנ"ל, שמסרה תלונת שווא על אונס ודרשה מה"אנס" תשלום נכבד כתנאי לביטול תלונתה. בשים לב לכך, ולמרות שלמקרה דנן מאפיינים שחלקם חמורים יותר, איני סבור כי הפער כה רב עד שראוי לקבוע בעניינים של הנאשמים מתחמי ענישה שעוסקים כולם במאסר בפועל, כהצעת המאשימה.

32. היות שמעשי הנאשמים גרמו לבזבז משאבים ציבוריים, יש לשלב קנס במתחם העונש ההולם. בקביעת מתחם העונש יישקל כי מדובר בשני בחורים צעירים שמשאביהם מוגבלים, וכן כי מתנהל נגדם הליך אזרחי מטעם המדינה. בנוסף, סבורני כי טיב המעשים ומידת תחכומם מצדיקים מאסר מותנה, שנועד להתמודד עם החשש להישנות מקרים דומים.

33. במכלול השיקולים, אני קובע כי מתחמי העונש ההולם למעשי הנאשמים, בנסיבות ביצועם ובשים לב להבדלים שבין הנאשמים, הם כדלקמן:

- לנאשם 1: מתחם הכולל מאסר לתקופה שבין 4 חודשים, שאפשר ותרוצה בעבודות שירות, ועד ל-10 חודשים. זאת לצד קנס בסכום הנע בין 3,000-10,000 ₪ ומאסר מותנה.
- לנאשם 2: מתחם הכולל מאסר לתקופה שבין 2 חודשים, שאפשר ותרוצה בעבודות שירות, ועד ל-7 חודשים. זאת לצד קנס בסכום הנע בין 1,000-8,000 ₪ ומאסר מותנה.

קביעת העונש בתו" המתחמים שיקולים הרלבנטיים לשני

הנאשמים

34. לזכות הנאשמים תיזקף הודייתם בכתב האישום המתוקן, אשר יעלה את ההליך וחסכה במשאבי הציבור. עם זאת, ממשקלו של שיקול זה לקולה יגרע נתח בשל השלב בו הוצגה ההודיה, לאחר שנשמעו מספר עדי תביעה. אציין כי ניהול ההליך עד לאותו שלב אינו נזקף

לחובת הנאשמים, ובכלל זה כי אני מודע לתיקון שבוצע בכתב האישום במסגרת הסדר הטיעון. המדובר אך במיתון משקלו לקולה של השיקול הנוגע לחיסכון בזמן.

35. עוד ייזקף לקולה גילם הצעיר של הנאשמים בעת ביצוע המעשים (21), כאשר אין לשלול קשר מסוים בין

גיל זה לבין בגרותם הנפשית וחוש האחריות שלהם בעת שכשלו בעבירות. אוסיף ואשקול את המחירים שכבר נגבו מן הנאשמים במישורי החיים השונים עקב הפרסום ברבים של מעורבותם בעבירות הנדונות כאן, את הכתם שידבק בהם בהמשך חייהם על רקע זה ונוכח הרשעתם בדין, ואת התביעה האזרחית בסכומים של מאות אלפי שקלים שעליהם להתמודד עמה. אשקול גם את הזמן שחלף מאז בוצעו המעשים, כאשר שני הנאשמים לא חזרו וכשלו בעבירות מאז. עם זאת, את טענת השיהוי בהגשת כתב האישום איני מקבל, היות שכתב האישום הוגש ביום 24.6.15, כחודשיים וחצי בלבד לאחר ביצוע העבירות.

36. שיקול הפועל להחמרה עניינו בהרתעת הכלל. לעיל עמדתי על חומרת מעשי הנאשמים ונזקי המעשים, בפועל ובפוטנציה. אלה מחייבים לשקול, בגזירת עונשם, את הרצון להוקיע את המעשים ולהרתיע אחרים

שעלולים לשקול, בעתיד, לנסות ולהפיק רווחים אישיים באמצעות מעשים דומים.

שיקולים ספציפיים

37. לזכות הנאשם 2 אשקול כי מדובר בעבירה הפלילית היחידה שביצע בחייו. עוד אשקול את החרטה שהביע, שהתרשמתי כי היא כנה, כאשר מתסקירי שירות המבחן עולה מהלך בסופו הפנים הנאשם 2 את הפסול שבהתנהלותו. על בסיס התסקירים ועל בסיס דבריו בבית המשפט התרשמתי כי הנאשם 2 הוא צעיר בעל מערכת ערכים תקינה בבסיסה, שכשל בהשפעת תפיסה פגומה של מגבלות יחסי החברות עם הנאשם 1, ובהשפעת המניפולציות מצדו של האחרון. התרשמות זו התחזקה נוכח הצלחתו של הנאשם 2 להשתלב בחיים נורמטיביים, בנישואין ובעבודה, וזאת למרות הקשיים הכרוכים בפרסום הפרשה ברבים. כשירות המבחן, אף אני סבור כי החשש להישנותם של מעשים דומים בידי הנאשם 2 אינו ניכר, דבר הגורע ממשקלו של השיקול ההרתעתי-אישי.
38. כל אלה מובילים אותי למקם את עונשו של הנאשם 2 בהתקרב לרף הנמוך של המתחם שנקבע בעניינו. למרות חומרת מעשיו, דובר בכישלון נקודתי של הנאשם, שאינו מאפיין את אישיותו ואורח חייו. בנסיבות אלה אני סבור כי יש הכרח למצות עמו את הדין. מנגד, אני מקבל את עתירת ההגנה לחרוג מן המתחם מטעמי שיקום. לא בוסס כי הענישה הנדונה כאן תפגע בהמשך המהלך החיובי של הנאשם או תמנע אותו, ואני סבור כי מדובר באחד מאותם מקרים לא שגרתיים בהם יסטה בית המשפט ממתחם העונש ההולם.
- לצד מאסר בעבודות שירות, ייענש הנאשם בקנס בסכום של ממש, ובמאסר מותנה.
39. עניינו של הנאשם 1 שונה. תחילה, אין המדובר במעידה ראשונה בחייו. כמפורט לעיל, גם לפני המעשים מושא הליך זה חטא במעשה בו חבר לאחר כדי לגנוב את רכושה של מי שהייתה חברתו אותה עת, עשה כן ואף מסר הודעה כוזבת למשטרה. חזרתו לסורו תוך-כדי ההליך שהתנהל בגין העבירה הקודמת, במעשה שיש לו קווי דמיון נוכח הנכונות להונות את הרשויות במידע כוזב, עומדת לחובתו ומעידה על נטייה בעייתית. הדבר משתלב בהתרשמות שירות המבחן מן הנאשם 1, שכללה אמירות בדבר יכולות תכנון ותחכום גבוהות, נטייה לראות באחר ככלי להשגת מטרות, נטייה לטשטש חלקים בעייתיים בהתנהלותו, וצורך בגבולות חיצוניים. אשקול גם את המלצתו של שירות המבחן בדבר ענישה "מוחשית". כל אלה מדגישים את שיקולי ההוקעה והגמול, ומקימים גם שיקול שעניינו בהרתעה אישית נוכח הסיכון עליו עמד שירות המבחן.
40. לצד אלה יצוינו קשייו של הנאשם 1 בנטילת אחריות על המעשים שביצע, כמתועד בתסקיר שירות המבחן. זאת, הגם שבאולם בית המשפט הביע חרטה והדבר יישקל לזכותו.
41. אני ער להשגות ההגנה אודות תסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1. אני יכול לקבלן. התסקירים שהוצגו מקיפים, וגם אם ניתן היה למנוע את עתירת שירות המבחן לדחייה לצורך אבחון פסיכודיאגנוסטי (באמצעות ניצול הזמן שהוענק מלכתחילה טרם התסקיר הראשון), הרי שאין בכך לסייע לנאשם. בתסקירים הוצג ניתוח מקצועי ומקיף של אישיותו, שלטעמי לא הותיר חוסר מבחינת הנתונים הדרושים לבית המשפט לצורך גזירת הדין. בנוסף, לא אלמנט זה הוא שמנע נקיטה במסלול טיפולי, אלא הניתוח המקצועי של שירות המבחן את גישת הנאשם ואישיותו, שהוביל למסקנה לפיה אין מקום להמלצה טיפולית בעניינו.
42. כל אלה מחייבים גזירת עונש משמעותי לנאשם 1. למרות זאת, אני סבור שיש הכרח לעונשו בדרך של מאסר בפועל. למרות הנתונים לחומרה יש לזכור כי מדובר בבחור צעיר בראשית חייו העצמאיים, המתמודד עם ההשלכות הקשות והיום-יומיות שיש לפרסום הפרשה ברבים עבורו, וימשיך להתמודד עמן בעתיד. למרות הנטיות עליהן עמדתי לעיל, משך שלוש השנים שחלפו מאז בוצעו העבירות לא שב הנאשם והסתבך בפלילים, ואין אינדיקציות למעורבות שלו בחברה עבריינית. לצד אלה, אפנה לניסיון האובדני שעבר ולהתרשמות שירות המבחן מאישיותו בתסקירו מיום 3.5.18. מפאת צנעת הפרט לא אפרט את שנרשם שם, ואסתפק בהפניה לפיסקה

האחרונה בעמוד השלישי ולפיסקה השניה בעמוד הרביעי ובחשש כי מאפיינים אלה יובילו להשתלבות בחברה עבריינית, לו יימצא הנאשם 1 במחיצתה.

43. באיזון השיקולים, סבורני כי עונש של מאסר משמעותי לריצוי בעבודות שירות יספק מענה הולם, המאזן בין השיקולים לחומרה ובין השיקולים לקולה, לרבות אלה שהוצגו בפסקה הקודמת, ובכללם הרצון שלא להוביל להתדרדרות נוספת של הנאשם 1. לצד זה, ייענש הוא במאסר מותנה ובקנס.

44. על הנאשמים נגזרים העונשים הבאים: לנאשם 1:

א. 6 חודשי מאסר. ניתנת לנאשם ההזדמנות לרצות את העונש בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות (להלן: "הממונה"). הוא מוזהר שעליו לרצות את העונש במלואו ולפי הנחיות הממונה, אחרת הוא עלול לרצות את התקופה כולה או יתרתה במאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. קנס בסך ₪ 5,000 או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד 1.10.18.

אורד גורדזן, שופט

ג. 4 חודשי מאסר, אותם ירצה הנאשם אם ישוב ויעבור עבירה מבין העבירות בהן הורשע בהליך זה, או עבירה של קבלת דבר במרמה, בתוך 3 שנים מהיום.

לנאשם 2

א. 3 חודשי מאסר. ניתנת לנאשם ההזדמנות לרצות את העונש בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעתו של הממונה. הוא מוזהר שעליו לרצות את העונש במלואו ולפי הנחיות הממונה, אחרת הוא עלול לרצות את התקופה כולה או יתרתה במאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. קנס בסך ₪ 2,500 או 12 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד 1.10.18.

ג. 3 חודשי מאסר, אותם ירצה הנאשם אם ישוב ויעבור עבירה מבין העבירות בהן הורשע בהליך זה, או עבירה של קבלת דבר במרמה, בתוך 3 שנים מהיום.

היות שהמועדים שהציג הממונה חלפו, תעביר המזכירות את גזר הדין לממונה אשר יגיש עד ליום 8.7.18 מועדים חדשים לגבי שני הנאשמים. עם קבלת המידע, תינתן החלטה משלימה. כדי להקל על הצדדים היא תינתן בהעדרם, אך עליהם לעקוב ובכלל זה על הנאשמים להתעדכן מפי באי כוחם.

ערעור בזכות לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מיום מתן ההחלטה המשלימה.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ח, 24 יוני 2018, במעמד הצדדים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52534-06-15 מדינת ישראל נ' אסרף ואח'